

tion. Dette er Lovens Indhold, ja det er omtrent alle dens Ord. Der kunde selvfølgelig i og for sig ikke indvendes Noget imod, at Regjeringen havde en saadan Bemyndigelse, men der vilde være den samme Marsag til at tilstaa Regjeringen en saadan Bemyndigelse med Hensyn til Salt ogsaa paa andre Omraader end det her nævnte. Jeg vil blot nævne et meget omfattende Exempel. Ved Smørproduktionen bruges som bekendt Salt, men Indførselen af Smør er toldfri; de indenlandske Producenter af Smør maa altsaa betale Afgift af det Salt, de bruge, hvormod de udenlandske indføre det samlede Produkt uden Told. Jeg kunde nævne et andet Exempel med Hensyn til Salt. Ifølge § 18 i Lov om Told- og Skibsafgifter af 4de Juli 1863 har Regjeringen Ret til at tilstaa toldfri Indførsel af Salt til alle Anvendelser i Agerbrugets og Kvægavlens Lær, og der er ogsaa blevet tilstaaet toldfri Indførsel i forskellige Tilfælde, medens den dog saavidt mig bekendt nægtes, naar det ikke er større Kvantiteter, en enkelt Forbruger vil anvende. Man sætter Grænsen til 5 Lb. Salt, og naar en Mand ikke kan bruge et saadant Kvantum, faar han ikke toldfri Indførsel. Følgen deraf bliver, efter den nuværende Anvendelse af Loven, at de smaa Forbrugere ikke faae den Fordel, som er tilfikkret ved Paragrafen. Dette er imidlertid et underordnet Punkt. Den vigtigste Indvending mod dette Lovforslag er, at den Reform, som søges tilveiebragt paa dette enkelte lille Omraade, er af den Art Reformer, som der kunde trænges til i hundredevis paa Toldomraadet. Det vil være overflødigt at paavise dette nærmere, da Toldspørgsmaalet har været under Forhandling i dette og ogsaa i det andet Thing i flere Aar i Træk, og det af disse Forhandlinger vil fremgaa, paa hvor mangfoldige Punkter der trænges til Forandringer af den Art. Dette er den ene Side af Sagen, at den høitærede Regjering har udsøgt sig dette ene lille forholdsvis ubetydelige Punkt til at reformere paa, medens den har ladet overordentlig mange andre Punkter ligge. Den anden Side af Sagen er den, at Regjeringen herved har tilkendegivet, ligesom den høitærede Minister ogsaa udtrykkelig har udtalt, at man agtede at reformere Toldloven stykkevis, hvormod det fra dette Things Side — og jeg tror, at man kan sige: fra hele Rigsdagens Side — er blevet hævdet med stor Styrke gennem flere Aar, at Toldloven bør undergives en samlet Revision. De forrige Ministerier, de tidligere Finantsministre, de forrige Regjeringer have, ved at indbringe Toldloven, stillet sig paa samme Standpunkt. Naar nu den høitærede Minister byder os et saadant Stykke af en Toldreform som det her foreliggende og udtrykkelig udtaler, at han ikke vil indlade sig paa nogen almindelig Reform, men kun paa denne Art stykkevis Reformen, som her er Tale om, tror jeg rigtignok ikke, at dette Thing kan tiltræde det Standpunkt, som Ministeren stiller sig paa. Jeg skal imidlertid ikke

ved denne Behandling stille noget Forslag om at standse denne Sag, hvad jeg ellers kunde være tilbøielig til; jeg antager nemlig, at der i en meget nær Fremtid vil blive givet Anledning til at drøfte dette Spørgsmaal paa et større Grundlag, end det her foreliggende Lovforslag frembyder.

Finantsministeren (Strup): Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 3die Valgkreds (Tauber) har ikke ganske Ret i, at Regjeringen har udsøgt dette ubetydelige Punkt, medens der var, om jeg ikke hørte feil, lignende Punkter i hundredevis, som lige saa fuldt trængte til Forandring. I det Mindste var den ærede Rigsdagsmand meget lidet heldig i Anførselen af det eneste Exempel, som han gav; jeg vilde være ham meget taknemmelig, om han vilde supplere det med de andre 99; og saa vilde jeg ret ønske, at disse maatte være mere træffende end det ene, han nævnte. Dette ene var, at Smør, til hvis Tilvirkning der ogsaa forbruges Salt, lige saa fuldt kunde gjøre Fordring paa, at dette Salt indgik toldfrit. Dette Exempel forekommer mig at passe saa lidt som vel muligt, idet allerede Toldloven af 1863 jo giver fuld Bemyndigelse til at godtgjøre det Salt, der anvendes i Smør, der udføres her fra Landet, og der altsaa aldeles ingen Grund er til at søge en saadan Bemyndigelse. At derimod ingen Godtgjørelse kan gives for det Salt, der anvendes til Smør, der forbruges her i Landet, er en Selvfølge; thi naar overhovedet Fortæringen af Salt er skattepligtig, maa den lige saa fuldt være det i Smør som i Kjød og paa anden Maade. Jeg tror altsaa, at det anførte Exempel ikke var noget Exempel paa, at Regjeringen lod lignende smaa Punkter i Toldlovgivningen som det, her er bragt frem, være uændede. Det er i Ordets egenlige Forstand ikke Tilfældet, at Regjeringen har udsøgt dette ene Punkt; det har frembudt sig selv for Regjeringen med en tvingende Nødvendighed — saaledes staa det for mig — at optage det. Jeg gad nok vide, om en Regjering, hvor uwillig den end vilde være til overhovedet at foretage Forandringer i vor Toldtarif, skulde kunne vægre sig ved at bringe et Spørgsmaal som dette frem for Representationen; jeg tvivler om, at der vilde findes nogen Finantsminister, der var en saa ubetinget Beundrer af Loven af 4de Juli 1863, at han, naar et Tilfælde som dette kom til hans Kundskab, skulde kunne vægre sig ved at bringe Spørgsmaalet frem til Representationens Afgjørelse. Dette har jeg gjort. Hvilken Mening Representationen vil have om det, jeg tidligere har betegnet som et stærkt Billigheds- ja næsten Nødvendighedsfrav ikke for den Enkelte, men for den danske Industri, det bliver Representationens Sag. Jeg har gjort, hvad jeg formaade, for at bøde paa en Mangel i Loven af 4de Juli 1863 ved at bringe